

ZARZĄDZANIE W TRUDNYCH CZASACH

Część I: Przegląd

Musimy najpierw szukać królestwa Bożego (Mt 6,34), bo Bóg jest Stwórcą i Właścicielem wszystkiego (Rdz 2,7; Ps 119,91). On jest naszym Pasterze (Ps 23), naszą pewną pomocą w problemach (Ps 46,2). Lepiej ufać Jemu (Ps 118,8) niż ludziom (Ps 17,5).

Jehoszafat zaufał Bogu i prorokom w czasie wielkiego narodowego kryzysu (2 Krn 20,20). Reszta Boża będzie okazywać podobne zaufanie (Ap 12,17; 19,10; 2 Tm 3,14-17). Takie zaufanie mocy Boga daje poczucie duchowego bezpieczeństwa i zapewnia powodzenie Kościołowi. Z drugiej strony, Dawid upatrywał bezpieczeństwa w liczbie ludzi zdolnych do walki, jakimi mógł dysponować (1 Krn 21,1-14) w razie wojny (1 Krn 21,5), a jego postawa doprowadziła do tragedii.

Biblia uczy, że mamy ufać Bogu i kierować się życiową mądrością (Prz 6,8; 27,22). A zatem powinniśmy żyć skromnie, umiarkowanie i bez ostentacji (1 Tm 2,8). Gromadzenie dóbr materialnych może powodować zbędne troski, odbierając ludziom doczesne szczęście. Takie troski grożą utratą wiary. Tak więc musimy się wystrzegać umiłowania bogactwa i ufania mu bardziej niż Bogu (Prz 11,28; 1 Tm 6,10).

Ponadto pieniądze mogą stracić wartość z dnia na dzień, kiedy lud Boży zostanie objęty ekonomicznym wykluczeniem (Ap 13,17). Ostatecznie pieniądze spłoną w ogniu (2 P 3,10-12) wraz z pożądliwością ciała, pożądliwością oczu i pychą życia (1 J 2,15-17). Wierność w dziesięcinach i darach jest jednym ze sposobów oddawania Bogu tego, co od Niego otrzymaliśmy (Ml 3,7-8), oraz okazywania Mu bojaźni po wszystkie dni naszego życia (Pwt 14,22). Postępując w ten sposób przygotowujemy się na zwycięstwo w czasie wielkiego ucisku.

Część II: Komentarz

Choć wielki ucisk będzie dla ludu Bożego czasem wielkiego utrapienia i cierpienia (Ps 34,19; J 16,33), musimy pozostać wierni (1 Kor 4,2).

Zaufanie do Boga jako codzienne przygotowanie

Odkąd grzech pojawił się na świecie (Rdz 2,17), życie ludzi jest pełne cierni i ostów (Rdz 3,16-19), ucisku (Koh 4,1), smutku i bólu (Koh 2,22-23). Ale musimy ufać Bogu i iść naprzód w wierze, wzmacniając się do trudniejszych prób, które jeszcze są przed nami (Jr 12,5). Życie w zależności od Boga i wierności wobec Niego w małych codziennych próbach jest przygotowaniem na większe próby, które nadejdą. Kto jest wierny w małych sprawach, będzie wierny także w wielkich (Łk 16,10).

Dlatego czcimy Boga naszymi darami dziękczynnymi. Spełniamy także wobec Niego nasze ślubowania (zwłaszcza te złożone przy chrzcie), gdyż Bóg obiecuje odpowiedzieć nam i wybawić swoich wiernych w dniu ucisku i próby (Ps 50,14-15). Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „niedola” (*tsarah*) oznacza dosłownie „cieśninę” w sensie ucisku, przeciwności, prześladowania, cierpienia i nieszczęścia, które dotyczą bogatych i biednych, wierzących i niewierzących. Jednak w naszych uciskach mamy pewność, że Bóg da nam pocieszenie i odpowie na nasze wołania zgodnie z Jego wolą (1 J 5,14).

Wierność mimo zmartwień spowodowanych bogactwem

Czasami sprawy związane z pieniędzmi spędzają nam sen z oczu (Koh 5,12), a dobra materialne przyciągają złodziei (Mt 6,19) i fałszywych przyjaciół (Prz 14,20; 19,4), są podłożem chciwości (Koh 4,8; 5,10) oraz mogą prowadzić do zarozumiałości (Prz 28,11) i obojętności wobec bliźnich (Prz 18,23). Nie powinniśmy oddawać naszego serca bogactwu (Ps 62,11). Ponadto bankructwo (Prz 5,14; 27,24) może się czasami okazać nieuniknione i bolesne. Tak więc mądrze jest pamiętać, że lepiej mieć niewiele i być blisko Boga niż opływać w dostatek z daleka od Niego i pośród licznych utrapień (Prz 15,16).

Jehoszafat miał bogactwo i wojsko, ale to nie wystarczyło wobec kryzysu, który zagroził jego królestwu. Kryzys przerastał jego możliwości i nic nie dało się zrobić, by to zmienić. Jednak Jehoszafat ufał Bogu i Jego prorokom, a jego historia stała się świadectwem wielkiego Bożego wybawienia (2 Krn 20,1-22). To niezwykle wydarzenie jest lekcją dla Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, byśmy ufali Bogu i proroczemu prowadzeniu, jakie od Niego otrzymaliśmy (2 Krn 20,20; Ef 4,11-13; Ap 12,17; 19,10).

Przeciwnieństwem Jehoszafata okazał się w pewnej sytuacji Dawid, który ściągnął na swój naród Boże niezadowolenie wskutek swojej zarozumiałości. Wbrew dowodom Bożej troski w przeszłości Dawid popełnił grzech, zarządzając spis ludności (1 Krn 21,1-14) bez zasięgnięcia rady proroka (1 Krn 21,1-4.9-13). Czasami może się nam wydawać, że nie potrzebujemy proroczego prowadzenia. Jednak kiedy pojawia się chaos, szybko przekonujemy się, jak byliśmy niemądrzy. Fakt, iż wskutek postępowania Dawida gniew i sąd Boga dotknęły Izraelitów (2 Sm 24,1; 1 Krn 21,7.11-12), wskazuje, że w jakiś sposób mieli swój udział w grzechu króla.

Hebrajczycy mieli pamiętać o tym, że Bóg ostatecznie panuje nad wszystkim (Dn 4,32; Iz 46,10). Nawet wróbel nie ginie bez wiedzy niebiańskiego Ojca (Mt 10,29). Wszystko dzieje się wyłącznie za Bożym przyzwoleniem lub wolą, choć jednocześnie z poszanowaniem indywidualnych wyborów i odpowiedzialności ludzi (2 Sm 24,11-12; Pwt 30,19).

Kiedy faraon zatwardził swoje serce (Wj 8,15.19.32), ten stan uporczywości i buntu został przedstawiony tak, jakby został sprowokowany czy wręcz wywołany przez Boga (Wj 10,20.27; 11,10), co ma wskazywać, że Bóg pozwolił faraonowi na podjęcie niezależnej decyzji. Bóg ogranicza zło, ale ostatecznie to każdy sam podejmuje decyzję i ponosi odpowiedzialność za swoje wybory.

W przypadku Dawida spis ludności jako taki nie był ani zabroniony, ani grzeszny (Lb 1,2-3.19). Jednak ta decyzja ze strony króla była grzechem (1 Krn 21,8) przypuszczalnie dlatego, że Dawid wołał ufać iluzji militarnej potęgi (1 Krn 21,5) zamiast Bogu, prawdziwemu Źródłu siły (Jr 17,5). To wydarzenie uczy nas, że Bóg jest ponad wszystkim. Mamy się udawać przede wszystkim do Niego, zanim uciekniemy się do ludzkich środków w poszukiwaniu wyjścia z trudnej sytuacji.

Wiedza, władza, sława, fizyczne piękno i wpływowe stanowisko bez bojaźni Bożej mogą prowadzić do negatywnych skutków podobnych do tych, jakie pociąga za sobą gromadzenie bogactwa bez Bożego błogosławieństwa i pomocy. Dlatego musimy cenić Bożą mądrość ponad wszelkie materialne dary (Prz 2,1-6; 4,7; 8,11).

Wierność mimo zmartwień spowodowanych ubóstwem

Znaczący niedostatek pieniędzy także jest szkodliwy, podobnie jak nadmierne bogactwo. Ubodzy są prześladowani (Ps 10,2), wzgardzeni (Prz 14,20; 19,7) i wyzyskiwani (Pwt 24,14). Dlatego mądry człowiek modli się o złoty środek między bogactwem a ubóstwem (Prz 30,8).

Bóg jest Panem bogatych i ubogich (Prz 22,2). Nie gardzi ubogim za to, że jest ubogi, gdyż Jego Syn żył na Ziemi jak ubogi wśród ubogich (2 Kor 8,9). Bóg nie faworyzuje też bogatych dlatego, że są bogaci, bo wszystkie bogactwa należą do Niego (Ag 2,8). Bóg wymaga od wszystkich swoich dzieci, by były wiernymi szafarzami środków powierzonych im przez Niego (1 Kor 4,2; Ap 2,10).

Powinniśmy pamiętać, że powodem ufności pokładanej w Bożej pomocy jest to, iż Bóg jest Stwórcą „nieba i ziemi” (Ps 121,1-2). Ten sam powód podał Melchisedek, zanim przyjął dziesięcinę od Abrahama (Rdz 14,19-20) i z tego też powodu patriarcha odrzucił bogactwa występnej Sodomy (Rdz 14,22-23).

Poleganie na Bogu jest doświadczeniem uczenia się

W biblijnej metodzie nauczania uczenie się (hebr. *lamad*) obejmuje teorię i praktykę, jak wskazuje religia starożytnych Izraelitów. Według *Księgi Powtórzonego Prawa*, uczenie się powinno następować przez słuchanie (Pwt 4,10), nauczanie w zgromadzeniu (Pwt 4,5.14; 31,12), powtarzanie Słowa Bożego w pieśniach (Pwt 31,19.22) oraz czytanie Bożych przesłań (Pwt 17,19). Ponadto nauka powinna być przekazywana dzieciom przez mówienie do nich, kiedy siedzą, idą, leżą i wstają (Pwt 11,19), tak aby zachęcać je do łączności z Bogiem i pokładania ufności w przymierzu z Nim.

Powyższe fragmenty często łączą słowa „uczyć się” (*lamad*) i „praktykować”, co wskazuje, że uczenie się następuje przez doświadczanie prawdy Bożej i bojaźni Pańskiej.

W tym sensie dziesięciny i dary były, i są nadal, Bożymi pouczeniami, gdyż uczą poświęcenia dla dzieła Bożego (Ml 3,8-10) oraz oddawania czci i chwały (hebr. *kabad*) imieniu Boga (Prz 3,9). Ogólny cel uczenia się w religijnych zajęciach Izraelitów został wskazany w kontekście drugiej dziesięciny poświęconej uczestniczeniu rodziny w zbiorowych nabożeństwach oraz działaniom charytatywnym: „abyś się uczył bojaźni Pana, Boga twego, po wszystkie dni” (Pwt 14,23). (Zob. Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 396-401).

Wierność w przygotowaniu na próby czasu końca

W ostatnich dniach historii świata ludzie będą owładnięci umiłowaniem pieniędzy. Musimy wystrzegać się tego rodzaju postaw (2 Tm 3,1-5), gdyż chciwość jest bałwochwalstwem (Ef 5,5). Jan ostrzega nas, że bałwochwalcy nie wejdą do świętego miasta (Ap 22,14-15). Ponadto pewnego dnia lud Boży zostanie objęty ekonomicznym bojkotem (Ap 13,11-17), a wszystko, czego nie oddaliśmy Panu wraz ze skarbami Babilonu (Ap 18,10-16) przepadnie w ogniu (2 P 3,3-10).

Śmierć może nadejść niespodziewanie. Ponieważ umarli nie mają świadomości upływającego czasu i czekają na zmartwychwstanie aż do dnia powtórnego przyjścia Jezusa, śmierć jest jak głęboki sen (1 Tes 4,13-14; 1 Kor 15,52). Tak więc musimy być wierni we wszystkim Bogu każdego dnia, póki żyjemy. Z naszej perspektywy powtórne przyjście Chrystusa jest tak blisko, jak ostatni dzień naszego życia, bo od chwili śmierci do zmartwychwstania dzieli nas jedynie mgnienie oka. Wówczas otrzymamy nagrodę stosownie do naszych uczynków (Mt 16,27).

Codzienna łączność z Bogiem i skromne życie muszą być dla nas regułą, bo nie wiemy, kiedy nasz Pan przyjdzie (Mt 24,42.44).

Część III: Zastosowanie

W czasach końca nadejdą niebezpieczne czasy (2 Tm 3,1). Z myślą o tych niebezpieczeństwach przypomnij uczestnikom lekcji, że Bóg wymaga od nich spełniania dwóch świętych obowiązków: (a) szerzenia królestwa Bożego na Ziemi i (b) dochowania wierności w próbach i prześladowaniach.

A. Wyznawcy Boga muszą mieć baczenie na rozwój dzieła Bożego. „Dzieło Boże musi się rozszerzać, a jeśli wierni Bogu pójdą za Jego radami, nie będą posiadać wiele środków, gdy nadejdzie ostateczne zniszczenie. Wszyscy mogą złożyć swe skarby tam, gdzie mól ani rdza nie niszczą, a w ich sercach nie pozostanie nic, co wiązałoby ich z tym światem” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 40).

- Jak możesz wierniej służyć Bogu przy pomocy środków, które posiadasz? W jaki sposób zatrzymujesz to, co należy do Pana, a co może zostać zaprzepaszczone, „gdy nadejdzie ostatecznie zniszczenie”?

- Żona Lota obejrzała się z żalem za bogactwem, które opanowało jej serce, wskutek czego spotkał ją tragiczny los (Rdz 19,26). Co możesz zrobić, by twoje serce nie było „związane z tym światem” i byś nie oglądał się za siebie jak żona Lota?

B. Musimy być wierni pośród trudów. „Kiedy Światłość świata przemienie, w trudzie będzie się widziało przywilej, w chaosie — porządek, w pozornej klęsce — powodzenie. Trudności będą ukrytym błogosławieństwem, cierpienia będą uznane za miłosierdzie” (Ellen G. White, *Wychowanie*, wyd. 2, Warszawa 2010, s. 189).

- Nawet ci, którzy są wierni Bogu, przechodzą próby (J 16,33). Poproś jednego z uczestników lekcji, by opowiedział o tym, jak nauczył się w pełni polegać na Bogu w czasie ucisku. Jak doświadczenie to nauczyło to, że Bóg w pełni panuje nad wszystkim i działa we wszystkim dla naszego dobra? Jak to doświadczenie wzmocniło jego zaufanie do Boga i pewność, że Bóg jest wierny swoim obietnicom? Poproś innych uczestników lekcji, by powiedzieli, czego uczy ich to doświadczenie.